

põhja-maa taga on suur jäe-meri, kus Noa aegist jääd leida on ja senna sisse on mõni enne wee-uputuse aegne koljat-elajas jäänud. — Sa kui Jaani-pääwa ael kalamees Teraw-mägede pealt mõne hoblika libe leiab, siis rõõmustab ta ennast enam, kui mõni meie peremees oma umbaas lu-hawa nisu üle, ja sööb hoblikaid, et keel suus niisjab. Ning kui niisugune waene kalamees wahest äparduse pärast talweks peab senna jääma, siis ehitab ta enesele senna onni, tõmbab wolas-lala nohast katuse peale ja kui siis jäe-karul meres nälg kätte tuleb, siis ronib ta oma naaber-waenlase katusele ja toidab ennast seega, kui kile kile peale katusest äratiseb ja nahka paneb.

Maja peremees kuulab kül, mis wäljas sünnib, ta mõtaks kül wa äkilise ja teeks rõõwile suitsu nina alla, kui mitte „talwe külm ja wesi mees“ öues ta oma elu järele ei waritsaks. Ka seal külmal põhja-maal, suurte lume hangede wahel liidab Krõnimaa mees seega oma Jumalat, kui Händeli suure „Halleluja“ ilma wigata läbi laulab.“ —

Siin lõpetas Tüdimatta oma kõne ja lubas lastele tulewal korral õhtu ja homiku maadest rääkida. —

Ka Jõulu eel tuli õpetaja tooli katsuma ja oli

lõikidega iluste rahul ja lubas Jõulu-lauba õhtaks lastele jõulu-puu teha lasta. Niisugune asi oli maa paigus nudis; seepärast ei laulnud siis lapsed mitte ükspäinis: „Jõuaks, jõuaks Jõulud tulla, siis saab jaia-leiba süüa, oma käega õssi wõtta,“ ei, waid naad olid ka mõne ilusa laulu „Kristuse tulemise lauludest“ päha õppinud.

Sa kui Jõulu-lauba kätte jõudis ja mina ka seal olema juhtusin, siis seisis iluste meeltootidega ehitud ja küünaltest särav kuuft lest tuba ja lapsed laulsid mõne ilusa laulu; wanadele luges Tüdimatta esimese püha ewangeliumi ette.

Viimaks manitses ta weel lapsi ja ütles: „Armsad lapsed! teie silmad särawad Jõulu rõõmust ja ootate igaüks oma jõulu kingi. Ka wahest lõõte silmad jõulu-puu peale, aga kas teate ka, mis seefinane puuke teitele jutustada tahab, ehk mis ta tähendab? — Waatke, ta tahaks esite oma eluläiki teile jutustada ja öelda: „Armsad lapsed! eile ma laswasin alles metsas, lest teisi puid, kus tuul ja torm mind murda tahtsid ja lumi kattis mu ilu maani. — Täna õhtu aga seisin siin soojas toas ja mitu särawat küünalt täiendawad mu ilu. Teie seisate ka kui kema kuuse salk mu ümber ja maailma marud ja tuuled puhuwad teile peale ja naad tahaksid teid äralämmatada, ja ka